

VOI MUA POLOINEN POIKA

Voi mua poloinen poika,
orpona minä vaellan,
yksin kuljen polkujani,
syrjäiteitä sinnittelen.

Äiti hylkäs pienokaisen,
isä matkoihin maleksi,
jouduin mieron tielle silloin,
syrjäseuduille pahoille.

Vierin loukoissa talojen,
isäntien potkimana,
emännät salaa sysivät,
penskat päälle syljeskeli.

Koiranluita mä kalusin,
nukuin laitalattialla,
ilman peittoa palelin,
nälkäisenä nukkuessa.

Siitä vartuin ja isonin,
mua työhön tyrkittiin,
pantiin kauheat urakat,
päivätingit tiukimmatkin.

Mutta selvisin sisulla
pahimmista vaikeuksista,
kuokin kahdenkin edestä,
teinpä kolmen saavutukset.
2.

ISÄNNÄLLE EI SOPINUT,
emännälle ensinkänä,
mua pilkaten pahasti
mieron tielle tyrkkäsivät.

Mielelläni lähdin tuosta,
ihmisten tylyin talosta,
uskoi että paistaa vielä,
päivä kauniimpi minulle.

Tiellä pitkällä vaelsin,
taipaleita taapertelin,
räntää naamaani sateli,
kylmää vettä kasvoilleni.

Enpä tuosta mä tykännyt,
ilmasta niin surkeasta,
taloon poikkesin pihalle,
pääsin torpan kartanolle.

Nainen lempeä, leveä,
oli leipää paistamassa,
siinäpä rutosti ruista,
sekä rieskaa reilunlaista.

-Päivää! toivotin tupahan,
emännälle kättä annoin,
oli kasvonsa hymyssä,
silmit loisti tähtösinä.

Emäntä, napakka nainen,
oli kaunis ja korea,
aikoja jo mieskin kuollut,
lapsia ei siunaantunut.

Sanoi leski tuo minulle,
poijalle niin pontevalle:
- Jospa jäisitkin taloksi,
tässä kahdelle tiloja,
kaksin paljon kaunihimpi,
olla yhdessä mukava.

Tuumin tuota itsekseni,
tuntui ehdotus hyvältä,
nytpä viimein onnistaapi,
talon saan sekä emännän,
mikäs sitten ollessani,
elonpäiviä oleilla.

Hyvin kulki rinnatusten
matka sievästi soluen,
riitti rauhaa, rakkautta,
leppoista rinnakkainoloa.

Meni vuosi, taittui kaksi,
jopa kolmaskin jotenkin,
ajatukset sitten alkoi,
mennä ristihin todella,
muuttui nainen naureleva,
pirtti hirmuksi rupesi.

Kauaa kuunnellut en tuota,
päätin lähteä talosta,
riidellä en tahtonunna,
pahoja lauseita sanoa.

Nyt mä pitkin maata kierrän,
reissumiehenä vaellan,
metsä on mun ystäväni,
salo suojaisa kaveri.

TASA-ARVO SAAVUTETTU

Onpa maailma sekaisin,
kilvoittelee kaikki kansa,
että saataisiin hyväksi,
tasa-arvoisiksi hommat.

Naiset tahtovat kovasti,
olla aivan miehen lailla,
perseet kiskaista olalle,
nuppi täyteen viinaksia.

Toki täytyy miehen lailla,
panna rennosti remontti,
kaikki arvot, tuntemukset,
uuteen kurssiin ne kerätä.

Jopa hoituu hommat silloin,
kun on vanhemmat molemmat
tasa-arvoisiksi saatu,
viinaa tarpeeksi vedellä.

Mitä siitä vaikka lapset,
itkee keskenään kotona,
hukattua lapsuuttansa,
tasa-arvo näin opetti.

Tasa-arvoisesti myöskin
tehdään hommelit kotona,
paitsi, että täytyy miehen
naista tarkasti totella.

Rahat nainen hallitseepi,
mies saa muutaman roposen
tasa-arvon käskemänä
maksut puoliksi jaettu.

Helppoa on miehen taival
eipä tarvitse inistä,
tasa-arvon täyttymistä
mies kuin päässi on narussa.

VELLOI VIRTAA VIEHKEÄSTI

Velloi virta viehkeästi,
köngäs kuohuten kohisi,
aallot nousi vaahtopäiset,
laineet laajalle levisi.

Pieni venhe lainehilla,
paatti vaappuva vesillä,
koitti päästä sortumatta
rantaan rauhaisan sataman.

Iski laitaan venhon laine,
aaltoihin paattikin katosi,
urheasti tuulta vasten
kokka keulien yritti.

Paatti virrassa jokaisen,
venhe virran vietävänä,
elämänmeren oloissa,
etsii suojaisan sataman.

VALTAKUNTA KUNNIASSA

Ompa kuultu kaikenlaista,
ompa kuultu, ompa nähty,
ompa lehdistä luettu,
töllöstäkin tuijoteltu.

Ovat tiedossa tuhannet
rötöstelyt valtaherrain,
sekä tekstarit todella,
kuin myös seksiseikkailutkin.

Onhan Vanhanen vakava,
ministeri melkomoinen,
vaihtaa naistakin nätisti,
imagolleen suopeaksi.

Toki hoituvat hyvinkin,
asiat nuo valtakunnan,
joten kaikki on hyvästi,
jopa vallan mainiosti.

Tosin kuuluu kurnutusta,
joka puolelta kitinä,
palkkakuopassa on kaikki,
joku montussa peräti.

Mutta tuskin tyytyväinen
lienee milloinkaan mokoma,
ihminen kun kaiken ottais,
vaikka naapuri hädässä.

Voi mua poloinen poika

Kirjoittanut Oiva Pennanen
